



Arrest

nr. 28 896 van 19 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van 18 maart 2009 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 december 1999 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 22 juni 2005 neemt de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen de beslissing houdende de ongegrondheid van de asielaanvraag. Het cassatieberoep tegen de beslissing wordt op 6 november 2006 door de Raad van State verworpen.

1.2 Op 5 mei 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 29 maart 2007 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

1.3 Op 2 juli 2008 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in. Op 7 mei 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus

en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 21 743 van 22 januari 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4 Op 18 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets af doet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster.

De motieven van het thans bestreden bevel luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 22/01/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

*Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.
(...)”*

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

3.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

3.4. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148 037).

3.5. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal bij beslissing van 7 mei 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, dat verzoekster tegen betreffende beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; dat bij arrest nr. 21 743 van 22 januari 2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster tegen betreffende beslissing een cassatieberoep zou hebben ingesteld bij de Raad van State.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, daar zij niet als vluchteling is erkend en geen subsidiaire bescherming geniet, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3.6 Verzoekster is in haar inleidend verzoekschrift de mening toegedaan dat de regels van behoorlijk bestuur zijn geschonden omdat verwerende partij onvoldoende grondig haar dossier heeft onderzocht en verkeerdelijk tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in het land van herkomst, dat louter is verwezen naar de asielaanvraag van haar ouders terwijl een concreet onderzoek van haar situatie niet is gebeurd; dat de motiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissing slechts lichtzinnig en foutief is gemotiveerd en geen rekening heeft gehouden met de feitelijke situatie van verzoekster die ruim tien jaar in België verblijft en volledig geïntegreerd is, dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst aangezien zij de taal niet machtig is en zij aldaar geen toekomst heeft, dat zij bovendien een regularisatieaanvraag heeft ingediend op 8 april 2009 zodat minstens de uitkomst hiervan dient afgewacht te worden; dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden; dat de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zijn geschonden aangezien de beschreven feiten voldoende aanwijzingen bevatten dat zij bij een terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, dat zij, door haar land te ontvluchten eveneens blootgesteld is aan represailles, dat zij minstens een reëel risico loopt slachtoffer te zijn van onmenselijke behandelingen en terecht vreest voor haar leven; dat de artikelen 5 en 8 van het EVRM worden geschonden omdat haar persoonlijke vrijheid en veiligheid zonder meer geschonden worden zodra verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst, dat zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad, dat zij bovendien in België de nodige vrienden en kennissen heeft en familie en in Albanië niemand heeft waar zij terecht kan, dat zij in Albanië geen inkomsten heeft en de taal niet meer machtig is waardoor zij in haar land van herkomst geen familielevens kan leiden; dat de bestreden beslissing op humanitaire gronden moet worden vernietigd aangezien zij alle banden met haar voormalig thuisland heeft verbroken en riskeert vervolgd te worden, zij verblijft sinds 1999 in België en kent niemand meer in haar land van herkomst.

3.7 Het determinerend motief van de bestreden beslissing vindt zijn grond in de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum zoals artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet. Verzoekster weerlegt het determinerend motief van de bestreden beslissing. Dit determinerend motief is afdoende, pertinent en niet kennelijk onredelijk. Verzoekster maakt met de verwijzing naar haar asielaanvraag en verblijf in België sinds 10 jaar niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat artikel 52 betrekking heeft op de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire bescherming niet toe te kennen aan de vreemdeling. Deze bepaling kan bijgevolg niet nuttig worden ingeroepen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de gemachtigde van de minister.

Los van de vraag of het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf kan verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht, stelt de Raad vast dat verzoekster verwijst naar een "regularisatieaanvraag" ingediend op "8 april 2009" en dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis is gebracht op 18 maart 2009 waardoor verwerende partij geen rekening kon houden met de regularisatieaanvraag.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu beperkt verzoekster haar uiteenzetting tot loutere beweringen zonder deze in concreto aan te tonen waardoor geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien merkt de Raad op dat zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad zelf aan verzoekster het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming hebben geweigerd. Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekster opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond.

Voor zover verzoekster kritiek levert aangaande de beoordeling van haar vluchtelingenstatuut of van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad om een nieuwe beoordeling vraagt, wijst de Raad erop dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, daar de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De argumenten van verzoekster doen geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij en verzoekster toont derhalve niet dat zij over het wettig vereiste belang beschikt.

Waar verzoekster de schending van artikel 14 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat zij niet uiteen heeft gezet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 14 van het EVRM zou schenden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM beperkt verzoekster zich in het middel tot algemene affirmaties zonder in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM zou schenden. Het middel is op zulk een summiere wijze ontwikkeld dat het de Raad niet toelaat zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat deze verdragsbepaling niet zo kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen of een verblijfsrecht toe te staan. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het prive- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170 806). Bovendien dateert de bestreden beslissing van 18 maart 2009 daar waar verzoekster zelf stelt dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dateert van 8 april 2009. De schending van artikel 8

van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd naar aanleiding van een element waarvan de gemachtigde van de minister niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.8. Het betoog van verzoekster waarbij zij de vermeende schendingen aanvoert van de regels van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van de artikelen 3, 5, 8 en 14 van het EVRM en een vernietiging vraagt op “humanitaire gronden” kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 3.5 gedane vaststellingen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS